

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ
Гж.бр. 27/12
12.01.2012. године
Ваљево

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ, у већу састављеном од судија Бранислава Џунића председника већа, Зорице Бранковић и Лепе Лаловић чланова већа, у правној ствари тужиоца ПД „Електросрбија“ доо Краљево „Електродистрибуција“ Ваљево, против туженог АА, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву СЈ Мионица П-2П.бр.1750/11 од 02.11.2011. године, у седници већа одржаној на дан 12.01.2012. године, донео је пресуда

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда због изостанка Основног суда у Ваљеву СЈ Мионица П-2П.бр.1750/11 од 02.11.2011. године и то тако што се тужени обавезује да тужиоцу на име дуга исплати износ од 38.905,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.06.2011 године па до исплате као и износ од 3.456,00 динара на име трошкова поступка, а све у року од 8 дана од дана пријема преписа ове пресуде.

Трошкови другостепеног поступка се не досуђују.

Образложење

Првостепеном пресудом због изостанка одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоцу на име дуга исплати износ од 38.905,00 динара са споредним потраживањем.

Против ове пресуде благовремено је изјавио жалбу тужилац побијајући исту због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

Виши суд је испитао побијану пресуду у смислу чл.372. ЗПП и уз примену чл.478. ст.1. и 2. ЗПП, па је нашао да је жалба основана.

Првостепени суд пресудом због изостанка одбија тужбени захтев с позивом на одредбу чл.476. ст.2. ЗПП и при том наводи да нису били испуњени услови за доношење пресуде због изостанка којом би био усвојен тужбени захтев јер чињенице на којима се заснива тужбени захтев нису у сагласности са приложеним доказима, односно основаност тужбеног захтева не произилази из приложених доказа.

По налажењу овог суда првостепени суд је погрешно применио одредбу чл.476. ст.2. ЗПП, јер ова законска одредба се може применити само у ситуацији ако су чињенице на којима се заснива тужбени захтев у супротности са доказима које је тужилац поднео или са опште познатим чињеницама. Дакле, није услов, а како то погрешно сматра првостепени суд да тужбени захтев није у сагласности са приложеним доказима тј. да основаност тужбеног захтева не произилази из приложених доказа.

У конкретном случају тужени није дошао на рочиште за главну расправу иако је био уредно позван, никакве супротности између чињеница на којим се заснива тужбени захтев и доказа који је тужилац поднео нема, нити таква супротност постоји са опште познатим чињеницама, а не ради се ни о захтеву којим странке не могу располагати (чл.3. ст.3., ЗПП) из чега даље произилази да је имало места примени одредби чл.476. ст.1. ЗПП, а због чега је даље првостепена пресуда морала бити преиначена и тужбени захтев усвојен.

Трошкови првостепеног поступка су досуђени применом одредбама чл.161. ст.2., 149. ст.1. ЗПП, те су тужиоцу досуђени трошкови за таксу на тужбу и у износу од 3.456,00 динара колико је опредељено и тражио у тужби.

Трошкове другостепеног поступак овај суд није досудио тужиоцу јер их у жалби није определио на шта је обавезан у смислу одредаба 159. ст.1. и 2. ЗПП.

Из ових разлога, а примењујући одредбе 380. тач.4. ЗПП, Виши суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА:

Бранислав Џунић, с.р.